Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

ΚΡΙΤΟΣ

Μηνιάτικη ανεξάρτητη-αδέσμευτη ηλεκτρονική έκδοση,
σε θέματα Θεάτρου Σκιών, σάτιρας και ευρύτερης ενημέρωσης
Περίοδος Α' Τεύχος 35 ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2022

Ποιοι παλιοί μάστορες της τέχνης
Έφυγαν τον ΑΠΡΙΛΙΟ

◆ **3 Απριλίου 1996: Μνήμη καραγκιοζοπαίχτη**

Γιώργου Χαρίδημου (1924-1996), από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της Πειραιώτικης Σχολής του Θεάτρου Σκιών. Ήταν μαθητής, βοηθός και πρωτότοκος γιος του καραγκιοζοπαίχτη Χρήστου Χαρίδημου. Έπαιξε για πρώτη φορά κατά την περίοδο της Κατοχής σε ηλικία 18 χρονών. Δραστηριοποιήθηκε καλλιτεχνικά κατόπιν με μεγάλη επιτυχία (και μέχρι το 1988 που συνταξιοδοτήθηκε), σε μόνιμα θέατρα όπως, μεταξύ των άλλων, στο Πασαλιμάνι, στο θέατρο Χρυσοστομίδη (στα Ταμπούρια) και τέλος για μία εικοσαετία στην Πλάκα, αποφεύγοντας να δίνει παραστάσεις στην τηλεόραση ή στις πλατείες, ενώ είχε διατελέσει και Πρόεδρος του Πανελλήνιου Σωματείου Θεάτρου Σκιών.

◆ **7 Απριλίου 1997: Μνήμη καραγκιοζοπαίχτη**

Σταμάτη Γενεράλη (1945-1997), από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της Πειραιώτικης Σχολής του Θεάτρου Σκιών. Γεννήθηκε στον Πειραιά. Ήταν μαθητής του Βάγγου. Ηχογράφησε αξιόλογους δίσκους με παραστάσεις Καραγκιόζη, ενώ ως μεγαλύτερη επιτυχία του αναφέρεται το έργο «Ο Καραγκιόζης Πρωθυπουργός». Συμμετείχε επίσης μαζί με τους Μάνθο Αθηναίο, Γιώργο Μαμάη και Μίμη Μόλλα στην Αποθέωση του «Κατσαντώνη» της κινηματογραφικής ταινίας του Λάκη Παπαστάθη «Θεόφιλος».

◆ **14 Απριλίου 1974: Μνήμη καραγκιοζοπαίχτη**

Σωτήρη Σπαθάρη (1887-1974), πατέρα του καραγκιοζοπαίχτη Ευγένιου Σπαθάρη και πασίγνωστου για τα «Απομνημονεύματά» του. Γεννήθηκε στην Αθήνα. Υιοθετήθηκε από Σαντορινιούς γονείς. Έζησε στο Μεταξουργείο και κατόπιν μετακόμισε στην Κηφισιά. Μαθήτευσε στον καραγκιοζοπαίχτη Θεοδωρέλο (Θεόδωρο Δρακόπουλο). Δραστηριοποιήθηκε καλλιτεχνικά κυρίως κατά το πρώτο μισό του 20ού αιώνα και σε όλη τη χώρα. Ήταν ένας από τους πιο σημαντικούς ιδρυτικούς στυλοβάτες του Πανελλήνιου Σωματείου Θεάτρου Σκιών.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΚΡΙΤΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Πάνος Β. Καπετανίδης
Τηλέφωνο: 210 46 16 664
Διόρθωση κειμένων:
Θωμάς Αθ. Αγραφιώτης
Εξώφυλλο: ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

Τα κείμενα, που φιλοξενούνται στο ψηφιακό έντυπο ***"Ο Καραγκιόζης Αλογόκριτος"***, εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συντακτών τους, κάτι που δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά και την αποδοχή τους από τους υπεύθυνους της ύλης του.

◆ **15 Απριλίου 2015: Μνήμη καραγκιοζοπαίχτη Γιώργου Μαμάη (1933-2015)**, ενός «φιλοσοφημένου λάτρη της λαϊκής παράδοσης» και με έντονη συμμετοχή σε πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες. Γεννήθηκε στην Αθήνα. Εκτός από τις παραστάσεις Θεάτρου Σκιών, υποδύθηκε και το ζωντανό Καραγκιόζη (π.χ. στις Αποθεώσεις της τηλεοπτικής εκπομπής «Και μιλάει και λαλάει» του Πανελλήνιου Σωματείου Θεάτρου Σκιών). Συμμετείχε επίσης μαζί με τους Μάνθο Αθηναίο, Σταμάτη Γενεράλη και Μίμη Μόλλα στην Αποθέωση του «Κατσαντώνη» της κινηματογραφικής ταινίας του Λάκη Παπαστάθη «Θεόφιλος». Το Πανελλήνιο Σωματείο Θεάτρου Σκιών, στο οποίο ο Γιώργος Μαμάης είχε διατελέσει και Γραμματέας, τον τίμησε το καλοκαίρι του 2011 (στο 15ο Αθηναϊκό Φεστιβάλ Στρέφη) με τον τίτλο του Επίτιμου Μέλους.

Στον καιρό της ειρήνης εσύ να πολεμάς

Γράφει ο Θανάσης Καμπισιούλης

(Από την Εβδομαδιαία Τοπική Εφημερίδα palmosnews.gr)

Σε καιρό ειρήνης και όταν ευημερεί ο κόσμος και οι πολιτείες, οι άνθρωποι είναι ήρεμοι, γιατί δεν τους πιέζουν ανάγκες φοβερές. Αλλά όταν έρθει ο πόλεμος που φέρνει στους ανθρώπους την καθημερινή στέρηση, γίνεται δάσκαλος της βίας κι ερεθίζει τα πνεύματα του πλήθους σύμφωνα με τις καταστάσεις που δημιουργεί. Με τις δυο αυτές προτάσεις περιγράφει ο Θουκυδίδης τη συμπεριφορά του ανθρώπου σε περίοδο ειρήνης, αλλά και κατά τη διάρκεια ενός πολέμου. Ο πόλεμος είναι μια κατάσταση που κανένας δεν θέλει να ζήσει. Δεν είναι κάτι που επιλέγεις και μάλλον η συμπεριφορά σου πρέπει να ευθυγραμμιστεί με αυτό που αναφέρει ο Αρχαίος Ιστορικός μας. Κατά την περίοδο της Ειρήνης όμως είναι σίγουρο ότι καταφέρνουμε να διαιρούμε την ηρεμία μας και δεν επιτρέπουμε στις ανάγκες να μας πιέζουν;

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην θεωρεί τον πόλεμο σαν μια ακραία κατάσταση, ίσως την πιο ακραία, αφού ξέρεις πως πρέπει να αγωνιστείς με κίνδυνο την ίδια σου τη ζωή. «Όποιος έχει δει τα μάτια ενός στρατιώτη ετοιμοθάνατου στο πεδίο της μάχης, θα το καλοσκεφτεί πριν ξεκινήσει έναν πόλεμο», έλεγε ένας Γερμανός Καγκελάριος πριν 200 χρόνια. Αποφασισμένος να αγωνιστείς για ένα μεγάλο ιδανικό ή υποχρεωμένος να δώσεις μάχες που αποφάσισαν ξεμωραμένοι ηγέτες και καταπατητές του Διεθνούς Δικαίου, ανακαλύπτεις ότι μπορείς να κάνεις περισσότερα πράγματα από όσα πίστευες. Να ζήσεις χωρίς τις ανέσεις που είχες στην καθημερινότητά σου και να αντέξεις τόσα πολλά που ούτε καν περνούσαν από το μυαλό σου. Κι επειδή ο πόλεμος είναι δάσκαλος της βίας, δυστυχώς αντιλαμβάνεσαι πόσο εύκολα μπορείς να κάνεις ενέργειες που πονούν το συνάνθρωπό σου.

Η δύναμη που σου δίνει ο αγώνας για ένα υψηλό ιδανικό, είναι κάτι που είδαμε στην περίπτωση των Ουκρανών. Μια μάχη που ήταν εκ των προτέρων χαμένη, με βάση τη δυναμικότατα των δυο χωρών, δεν δίστασαν όχι μόνο να τη δώσουν, αλλά και να δυσκολέψουν τον αντίπαλο που θεωρούσε εύκολη λεία την κατάκτησή τους. Μέσα από το διαδίκτυο και τα κοινωνικά μέσα δικτύωσης ήταν εύκολο να δούμε εικόνες, βίντεο με ιστορίες απλών ανθρώπων που η δύναμη, το πάθος

και η αυταπάρνηση είχε ξεπεράσει κάθε ανθρώπινο όριο. Όχι μόνο από την πολιτική ή στρατιωτική τους ηγεσία, αλλά ακόμη και από απλούς ανθρώπους. Καταλαβαίνεις την αστείρευτη δύναμη που κρύβει ο άνθρωπος μέσα του και πόσο λυπηρό είναι που πρέπει να βρεθεί σε τέτοιες δύσκολες καταστάσεις, για να την εκδηλώσει.

Το μόνο θετικό που πρέπει να κρατήσουμε από τον Πόλεμο, είναι ότι αξίζει να αγωνιζόμαστε. Αξίζει για ένα μεγάλο στόχο να δώσουμε τα πάντα, ακόμη και τη ζωή μας. Να πιστέψουμε ότι δεν είμαστε αδύναμοι. Κρύβουμε απίστευτη δύναμη και πάθος. Από εμάς εξαρτάται πότε θα νιώσουμε έτοιμοι να επιτρέψουμε σε αυτή τη δύναμη να αγωνιστεί για τους στόχους μας. Στο χέρι μας είναι να κάνουμε ηρωικές πράξεις ακόμη και σε περίοδο ειρήνης. Όταν αγωνίζεσαι για τους δικούς σου στόχους, χωρίς να είσαι αναγκασμένος να πυροβολείς και να σκοτώνεις άλλους ανθρώπους, μπορείς να χρησιμοποιήσεις όλη τη δύναμη και το πάθος που έχεις, για να δημιουργείς. Ο Μένανδρος έλεγε χαρακτηριστικά, «η ειρήνη δίνει ψωμί στο γεωργό, ακόμα κι αν βρίσκεται ανάμεσα στα βράχια, αντίθετα ο πόλεμος, του φέρνει δυστυχία κι αν ακόμα βρίσκεται στον πιο πλούσιο κάμπο».

Από την άλλη, πόσοι από εμάς απολαμβάνουμε την ηρεμία σε περίοδο ειρήνης; Πόσοι νιώθουμε ότι έχουμε τιθασεύσει τις ανάγκες μας ώστε να μην μας πιέζουν; Είμαστε ευχαριστημένοι με την καθημερινότητα και θεωρούμε πως είμαστε τυχεροί για αυτά που έχουμε και για αυτά που πετυχαίνουμε καθημερινά; Αισθανόμαστε την ηρεμία που αναφέρει ο Θουκυδίδης ή ζούμε μέσα σε ένα πανικό; Το ξυπνητήρι ηχεί στα αυτιά μας σαν μια υπέροχη μουσική για να απολαύσουμε και να δημιουργήσουμε ή σαν μια σειρήνα που μας τρομάζει για όλα όσα έχουμε στο μυαλό μας και πρέπει να τρέξουμε στο καταφύγιο, πριν ξεκινήσουν οι ανελέητοι βομβαρδισμοί; Μήπως ντυνόμαστε και νιώθουμε ότι φοράμε πανοπλία για την καθημερινή μας μάχη; Μπαίνουμε στο αυτοκίνητο για να πάμε στην εργασία μας και νομίζουμε ότι οδηγούμε τανκς που κατευθύνεται προς το εχθρικό μέτωπο; Αυτά είναι σημάδια ότι δεν έχουμε ειρήνη και δεν απολαμβάνουμε την ηρεμία.

Αν συμβαίνει αυτό για πολλές ημέρες σημαίνει, όπως έλεγε ο Steve Jobs, ότι κάτι πρέπει να αλλάξεις! Δεν πρέπει να επιτρέψεις στον εαυτό σου να ζει τέτοιες ημέρες με άγχος και πίεση. Μέρες που σου προκαλούν πόνο, χωρίς να έχουν τη χαρά της δημιουργίας και την απόλαυση της επίτευξης στόχων. Πρέπει να αλλάξεις, διότι έχεις εμπλακεί σε έναν εμφύλιο πόλεμο που δεν έχει τέλος, ούτε νικητή. Έχεις επιτρέψει σε κάποιον ή κάποιους να σου συμπεριφέρεται με βίαιο, αλαζονικό και προσβλητικό τρόπο. Άφησες το τιμόνι της ζωής σου να το κρατούν άλλοι που σε οδηγούν στη συντριβή και την καταστροφή σου. Η στασιμότητα είναι θάνατος και οφείλεις να αντιδράσεις. Χρησιμοποίησε τη δύναμη που έχεις και ξαναρώτησε γερά το τιμόνι της ζωής σου.

Ρώτησαν τον Ζελένσκι πώς είναι η ζωή του τώρα που έχει πόλεμο η χώρα του και απάντησε πως έχει αλλάξει η καθημερινότητά του, αλλά νιώθει... τυχερός! «Νιώθω ότι ζω κάθε λεπτό της ημέρας, ότι αγωνίζομαι για ένα σημαντικό σκοπό και καταλαβαίνω ότι είμαι χρήσιμος για τους συμπατριώτες μου», απάντησε. Ας μπούμε για λίγο στη θέση του, όχι για να καταλάβουμε πώς περνά την ημέρα του, όταν η χώρα του είναι σε πόλεμο. Να μπούμε στη θέση του, για να καταλάβουμε πόσο σημαντικό είναι να ζούμε κάθε μέρα και κάθε στιγμή της ημέρας. Να αντιληφθούμε πόσο εύκολη είναι η ζωή μας, όταν της δώσουμε ένα νόημα. Να καταλάβουμε πόσο ωραίο είναι να αγωνιζόμαστε για το σκοπό της ζωής μας και πόσο υπέροχα και ήρεμα ζούμε, όταν η κάθε ενέργειά μας βοηθάει όχι μόνο εμάς, αλλά και τους συνανθρώπους μας.

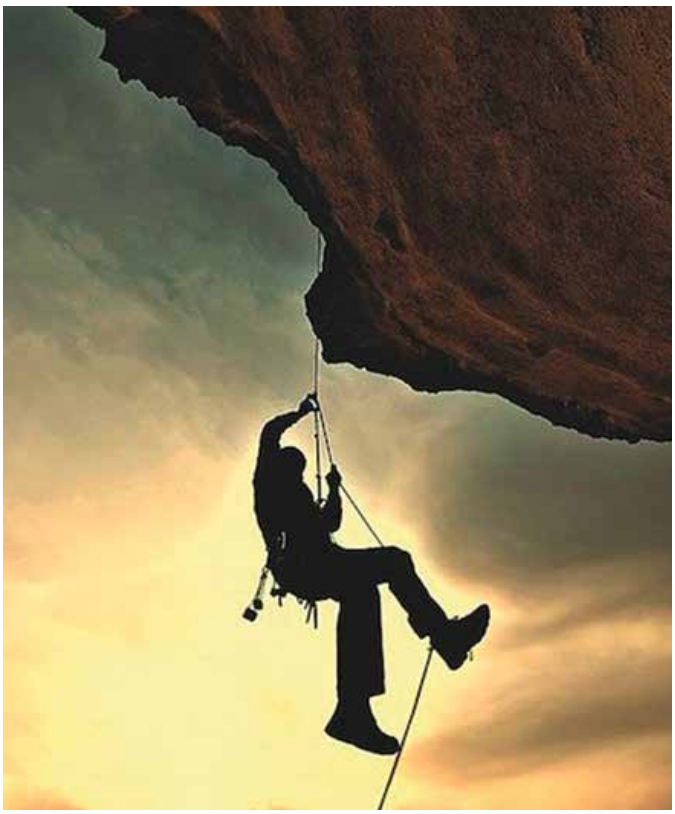

Το ακροατήριο του Πούτιν στην Ελλάδα:

Από την ακροδεξιά έως την Αριστερά

του Ζαχαρία Ζούπη

Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία μάλλον πέραν όλων των άλλων δραματικών γεγονότων και των παρενεργειών τους, μας δίνει μια ευκαιρία να ξανασυστηθούμε μεταξύ μας στο εσωτερικό της χώρας.

Στις αρχές της δεκαετίας του ’90 είχαμε αυτούς που πίστευαν ότι μας ψεκάζουν, για να μας πείσουν ότι έχουμε δυσθεώρητο εξωτερικό χρέος. Οι έρευνες της εποχής υπολόγιζαν κοντά στο 30% όσους πίστευαν τη «θεωρία του ψεκασμού». Μετά ήρθε ο λογαριασμός και κάποιοι από αυτούς στήριξαν δυνάμεις, ώστε ως Κυβέρνηση να διαχειριστούν αυτό που δεν υπήρχε και εν τέλει κατόρθωσαν να το αυξήσουν.

Τα τελευταία χρόνια με αφορμή την πανδημία είχαμε πάλι αυτούς που στην αρχή δήλωναν ότι δεν υπάρχει κορονοϊός, μετά ότι τους ενοχλούν οι μάσκες, για να αρνούνται στη συνέχεια να εμβολιαστούν, να γράφουν ό,τι πιο αντιεπιστημονικό και ανορθολογικό υπάρχει σε sites και να διαδηλώνουν για το «δημοκρατικό δικαίωμα στο θάνατο». Οι μετρήσεις στην αρχή της πανδημίας έδειχναν ότι οι αρνητές της ύπαρξης του φονικού ιού κυμαίνονταν από 25%-30%, ενώ μέχρι και σήμερα περίπου το 28% στο σύνολο του πληθυσμού δεν έχει κάνει ούτε την πρώτη δόση.

Και στις δύο αυτές περιπτώσεις υπήρξαν κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που έδωσαν μάχη υπέρ της λογικής, ενώ άλλες διακρίθηκαν για όσα είπαν ή έκαναν για να βρεθούν κοντά ή και να στηρίξουν όλους αυτούς. Κόμμα που ξεχώρισε σ’ αυτό ήταν σταθερά ο **ΣΥΡΙΖΑ**. Συνεργάστηκε για παράδειγμα με το κατεξοχήν ***«κόμμα των ψεκασμένων»*** δείχνοντας πόσο ειδυλλιακά μπορούν να συγκυβερνούν ριζοσπαστική αριστερά και ακροδεξιά, ενώ ξεχώρισε στη συνεχή δημιουργία εμποδίων για να μην προχωρήσει ο εμβολιασμός (καταψήφιση κάθε είδους υποχρεωτικότητας, δηλώσεις γνωστών στελεχών του κ.ά.) και στη στήριξη του πλέον απαράδεκτου τμήματος ανεμβολίαστων, των νοσοκομειακών.

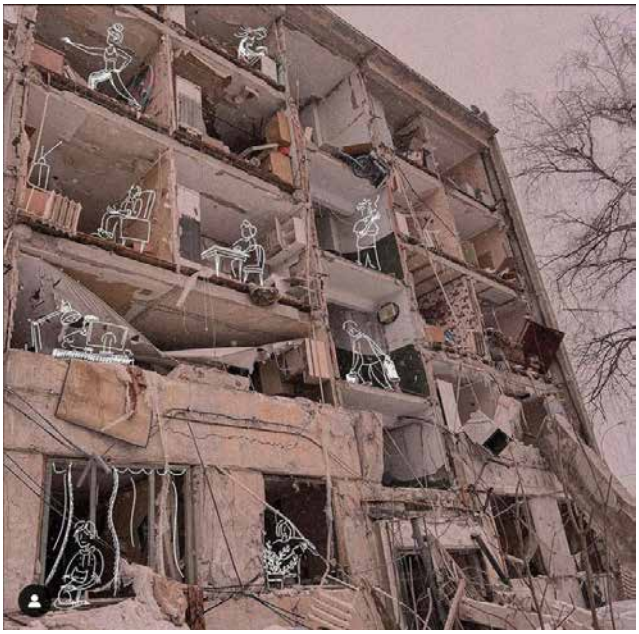

Και τώρα έχουμε τη βάρβαρη εισβολή της Ρωσίας του Πούτιν στην Ουκρανία, στην προσπάθεια ισοπέδωσης μιας χώρας, ποδοπατώντας κάθε έννοια Διεθνούς Δικαίου, απειλώντας και άλλες χώρες, για να ξαναδούμε το ίδιο περίπου ακροατήριο να κάνει την επανεμφάνισή του. Μετρήσεις δείχνουν ότι ο Βλ. Πούτιν έχει δημοφιλία της τάξης του 25%, ακριβώς τη στιγμή που δείχνει τον αναθεωρητισμό του, την επιθετικότητά του, αφού έχει ήδη δείξει τη βαθιά αντιδημοκρατικότητά του, διώκοντας και εξοντώνοντας πολιτικούς αντιπάλους, ακριβώς τη στιγμή που βομβαρδίζει από παιδιατρικά νοσοκομεία μέχρι πυρηνικά εργοστάσια.

Οι πρώτοι που έσπευσαν να τον στηρίξουν διεθνώς, φανερώνουν και το τι είδους ηγέτες συνασπίζονται. Αναφερόμαστε στην **Κούβα, τη Βενεζουέλα, τη Συρία, τη Β. Κορέα κ.ά**.. Όλοι **«ξεχωριστοί δημοκράτες»** και κάποιοι από αυτούς «φίλοι» της εγχώριας αριστεράς. Ίσως σ’ αυτό το ποσοστό βρίσκεται το μυστικό ενίσχυσης της

«ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΥΣΗΣ» του Κ. Βελόπουλου στις τελευταίες μετρήσεις και η ανησυχητική δημοσκοπική άνοδος του «Κόμματος **Κασιδιάρη**». Ο ένας έχει δηλώσει θαυμαστής του «μεγάλου ηγέτη» και ο δεύτερος, **γνωστός νεοναζιστής**, έκανε δήλωση συμπαράστασης στην εισβολή Πούτιν με την επίκληση της ανάγκης **να ξεκαθαρίσει η Ουκρανία από ναζιστές.**

Μιλάμε εντέλει για τα ίδια περίπου ακροατήρια που αναφέραμε από την αρχή, τα οποία αποτελούν ένα διαχρονικό χώρο ανορθολογισμού, ανοικτού ή συγκαλυμμένου αντιδυτικισμού, αγοραίου αντισυστημισμού, λαϊκισμού και τώρα εμφανίζονται και πάλι, ίσως και πιο έντονα λόγω και μιας ακατανόητης λατρείας στο «ξανθό γένος» και μιας ακόμα πιο ακατανόητης ορθόδοξης συγγένειας, με **τα Πατριαρχεία να σκοτώνονται**.

Μιλάμε για δυνάμεις που φαίνεται να μην τα έχουν -με τη μία ή την άλλη μορφή- καλά με τη Δημοκρατία, τους θεσμούς, το Κράτος Δικαίου, το Διαφωτισμό, τον Ευρωπαϊκό Πολιτισμό. Πρόκειται για δυνάμεις που στις έρευνες ρίχνουν ευθύνες και στη Δύση για την εισβολή της Ρωσίας ή που κρύβονται πίσω από το γενικό «όλοι έχουν τις ευθύνες τους», που μιλάνε με πολύ αυτοσυγκράτηση για το καθεστώς Πούτιν, που έχουν ερωτηματικά για την καθαρή θέση που έχει πάρει η Ελλάδα με το μέρος της Δύσης και που με εθνική υπερηφάνεια δηλώνει επιφύλαξη για την αμυντική εξοπλιστική βοήθεια της Ελλάδας.

Για δυνάμεις που «ο τσαμπουκάς και ο ετσιθελισμός Πούτιν» τους θυμίζει κάτι από Χίτλερ, αλλά και για δυνάμεις που τα ρωσικά τανκς τους συγκινούν μια και για το καλό του λαού εισέβαλαν -ως σοβιετικά τότε τανκς- σε Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, για να υπερασπιστούν «τον υπαρκτό σοσιαλισμό κόντρα στην αντεπανάσταση». Σ' αυτόν το χώρο συναντιούνται δυνάμεις της ακροδεξιάς που παίρνουν καθαρή και ωμή θέση, αλλά και δυνάμεις που αυτοκαθορίζονται αριστερές, που επικαλούνται άλλοθι για τη θέση τους περί «ουδετερότητας» ή περί της ανάγκης η Ελλάδα να φυλαχτεί, ώστε να μεγαλουργήσει ως δύναμη ειρήνης, δείχνοντας ότι έχει υπάρξει όλα αυτά τα χρόνια μια βαθύτερη ιδεολογική και πολιτική ώσμωση ανάμεσα στους χώρους αυτούς.

Συναντιούνται δυνάμεις που μπορούν με ευκολία να «πυροβολήσουν» ανά πάσα στιγμή τη Δύση, ενώ για να καταγγείλουν την εισβολή και την κατάλυση της ανεξαρτησίας μιας χώρας, απαιτούν να γίνει μια ιστορική αναδρομή, για να φανούν οι ευθύνες ασφαλώς και πάλι της Δύσης. Δυνάμεις που καταγγέλλουν ανελευθερία και αυταρχισμό στην Ελλάδα, τη στιγμή που πάθαιναν αφωνία, όταν ο Μαδούρο δολοφονούσε εκατοντάδες διαδηλωτές ενάντια στο καθεστώς του.

Αξίζει πάντως μία παρατήρηση: Ποιος θα φανταζόταν άραγε ότι μπορεί η Αριστερά στην Ελλάδα, που μεγαλούργησε στη μάχη για την απελευθέρωση της Ελλάδας το διάστημα 1941-1945, να προτείνει τώρα επιτήδεια ουδετερότητα κατά ενός ουσιαστικά δικτάτορα, που απειλεί την παγκόσμια έννομη τάξη και τη δημοκρατία; Ποιος θα περίμενε ότι η Αριστερά θα πρότεινε ως μοντέλο τη στάση της Τουρκίας κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν ακόμα και χώρες που διαχρονικά έχουν κρατήσει στάση ουδετερότητας, τώρα παίρνουν θέση και ενεργοποιούνται, για να μπει φρένο στην πορεία του διεθνούς ταραξία; Να, που όλα γίνονται.

Για να μην αδικήσουμε κανένα, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι μπορεί να συναντά κάποιος οριζόντια στα κόμματα τέτοιες απόψεις, ωστόσο είναι φανερό ότι υπάρχουν δύο κόμματα (Ν.Δ. και ΚΙΝΑΛ) που οι ψηφοφόροι τους έχουν με εντυπωσιακά παραπλήσια ποσοστά καθαρές απόψεις με μεγάλες πλειοψηφίες υπέρ της Δύσης (75%-80%), υπέρ της καθαρής θέσης στο σύνολό της που έχει πάρει η κυβέρνηση και που στις τοποθετήσεις τους δεν βρίσκεις «ναι με αλλά» και αστερίσκους. Στα άλλα τέσσερα κοινοβουλευτικά κόμματα η εικόνα είναι αντίθετη, είτε ευθέως

είτε συγκαλυμμένα.

Η αλήθεια είναι ότι στις έρευνες καταγράφονται ποσοτικοποιημένα οι τάσεις που εμφανίζονται μπροστά μας, παρακολουθώντας το δημόσιο διάλογο και ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γράφονται στα Social Media. Ξαφνικά, βλέπουμε την πλήρη εξαφάνιση των ανθρώπων των Γραμμάτων και των Τεχνών και γνωστών ευαίσθητων κατά τα άλλα καλλιτεχνών, απέναντι στην τραγωδία μιας χώρας και τον κυνισμό του Πούτιν, ανθρώπων που σε άλλες περιπτώσεις ήταν λαλίστατοι και πρωτοπόροι στη διοργάνωση συναυλιών συμπαράστασης για καθετί. Αντιμετωπίζουμε την εξαφάνιση γνωστών ακτιβιστών της ειρήνης και διαφόρων ανθρωπιστών.

Βλέπουμε το παρανοϊκό να επιτίθεται ο Πούτιν σε χώρα και κάποιοι να διαδηλώνουν στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. Οργανώνεται συλλαλητήριο φοιτητικών συλλόγων με κεντρικό σύνθημα το κόντρα στους δύο ιμπεριαλισμούς, που θα καταλήξει σε συναυλία γνωστής αοιδού. Βλέπουμε απαράδεκτες παρεμβάσεις της Ρωσικής Πρεσβείας και της γνωστής πια Ζαχάροβα που αν τις έκαναν εκπρόσωποι των Η.Π.Α., θα γινόταν εξέγερση και τώρα γνωστοί αγωνιστές παθαίνουν αφωνία ή ακόμα και να τις χρησιμοποιούν με πολιτική αναξιοπρέπεια, για να βεβαιώσουν τη θέση τους: «Είδατε που σας λέγαμε ότι θα μπλέξουμε;».

Διαβάσαμε δήλωση πρώην Πρύτανη και μέλος τώρα του Think Tank **κ. Α. Τσίπρα**, όπου χαρακτηρίζει συμπαθή την Ουκρανία, αλλά σπεύδει να μας πληροφορήσει ότι ***«η Ουκρανία δεν είναι... αθώα περιστερά»*** και τον **κ. Π. Σκουρλέτη** να συστήνει ότι δεν υπάρχει λόγος να δείχνουμε υπερβάλλοντα ζήλο και π. Υπουργό Εξωτερικών, σύντροφό του, να εμφανίζει με συνδικαλιστική πιρουέτα ως δείγμα υποτέλειας της κυβέρνησης την καθαρή στάση της, αντί να θεωρείται αναξιοπρέπεια το άλλοθι της ουδετερότητας σε μια τέτοια κατάσταση ή όταν το κόμμα του ζητούσε δανεικά από τον Πούτιν, όταν έκαναν τη γνωστή «περήφανη διαπραγμάτευση».

Υπάρχει λοιπόν αυτός ο χώρος και δίνει το παρών συχνά και διαχρονικά με διαφορετικές μορφές. Είναι μειοψηφικός, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι και επικίνδυνος και ότι υπό τις κατάλληλες συνθήκες δεν μπορούν να γεννούνται τέρατα. Όσον αφορά, δε, την τελευταία φάση που περνάμε, δεν είναι μόνο ο ανορθολογισμός, η ιδεοληψία, η ροπή κόντρα στη Δύση και τις αξίες της που τον τροφοδοτούν. Υπάρχουν και άλλοι παράγοντες που συμβάλλουν και που δεν μπορούν να διερευνηθούν από μία έρευνα κοινής γνώμης ή από μια καθαρά πολιτική ανάλυση. Πρόκειται για Κέντρα επηρεασμού της κοινής γνώμης, που δεν πρέπει να περνούν απαρατήρητα. Αλήθεια, τι ακριβώς έχει συμβεί με τον κ. Τζον Χάνικ που κατ' εντολή του Ρώσου ολιγάρχη Malofeyev έκανε επαφές στην Ελλάδα για το περίφημο δίκτυο Μέσων Ενημέρωσης Hellas Net; Δεν είναι θέμα προς διερεύνηση αυτή, αλλά και άλλες δραστηριότητες;

Σε κάθε περίπτωση, καλό είναι οι δυνάμεις της Δημοκρατίας και της Προόδου, της ομαλότητας και της ευρωπαϊκής προοπτικής, να μην εφησυχάζουν, αλλά να δίνουν συνέχεια τις μικρές και μεγάλες μάχες τους, όταν χρειάζεται και τώρα είναι μια τέτοια στιγμή. Μαζί με την αθλιότητα στήριξης ενός ηγέτη σαν τον Πούτιν και όσων εκφράζει, χρειάζεται και η αποκάλυψη της υποκρισίας αυτών που τον έχουν στην καρδιά τους, αλλά αναγκάζονται λόγω του κυρίαρχου κλίματος να καταδικάζουν την επίθεση, βάζοντας αστερίσκους που θολώνουν το μήνυμα. Υπάρχουν βέβαια και αυτοί που «του έχουν υποχρέωση», αλλά πού να τους γνωρίζουμε εμείς οι κοινοί θνητοί. Η Δημοκρατία και η λογική βέβαια στο τέλος κερδίζουν, αλλά ας προσέχουμε κιόλας...

Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΖΟΥΠΗΣ *είναι Διευθυντής εταιρείας δημοσκοπήσεων «OPINION POLL». Κατοικεί μόνιμα στο Κερατσίνι, δραστηριοποιούμενος κατά καιρούς και στα αυτοδιοικητικά της περιοχής. Σπούδασε φυσικός στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και αρχικά εργάστηκε σε φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης. Εδώ και αρκετά χρόνια εργάζεται σε υψηλόβαθμες θέσεις στον Τομέα Επικοινωνίας και με αντίστοιχη αρθρογραφία. Ειδικότερα, στον εν λόγω τομέα, ήταν ιδιοκτήτης της εταιρείας επικοινωνίας T.C.S., διευθύνων σύμβουλος της εταιρείας επικοινωνίας LUMEN A.E., διευθυντής marketing της εταιρείας επικοινωνίας SYN A.E., πολιτικός αναλυτής-σύμβουλος πολιτικής επικοινωνίας στη δημοσκοπική εταιρεία ΚΑΠΑ Research.*

34)
Η Βαβέλ της Ουκρανίας

♦ ♦ ♦

ΚΑΡ: Πώς ντύθηκες έτσι, βρε Χατζατζάρη; Και πού είπες ότι θα πάμε;

ΧΑΤΖ: In Ukraine! (Μετάφραση: Στην Ουκρανία!)

ΚΑΡ: Παρακαλώ; Έσπασες τη γλώσσα σου και μιλάς έτσι;

Λ. Κελαρινόπουλου

ΧΑΤΖ: In English, please! (Μετάφραση: Στα αγγλικά παρακαλώ!)

ΚΑΡ: Και τι λέει η πινακίδα πάνω στη στολή σου; Ιοέ Βίδεν;

ΧΑΤΖ: Joe Biden! (Μετάφραση: Τζο Μπάιντεν!)

ΚΑΡ: Κύριε ελέησον! Ο Χατζατζάρης δαιμονίστηκε!

ΧΑΤΖ: Allons en Ukraine! (Μετάφραση: Πάμε στην Ουκρανία!)

ΚΑΡ: Δεν μιλάς ελληνικά;

ΧΑΤΖ: Je parle français! (Μετάφραση: Μιλάω Γαλλικά!)

ΚΑΡ: Φραντσέζικα μιλάς; Αμάν! Ο Χατζατζάρης φράγκεψε!

ΧΑΤΖ: Parlez-vous français? (Μετάφραση: Μιλάτε Γαλλικά;)

ΚΑΡ: Μακαρόνια φρικασέ και μια φρατζόλα βερεσέ; Ποιος είσαι, βρε;

ΧΑΤΖ: Je suis Macron! (Μετάφραση: Είμαι ο Μακρόν!)

ΚΑΡ: Καλά τα λέω εγώ! Χριστέ μου! Ο Μακαρόν!

ΧΑΤΖ: Gehen wir in die Ukraine! (Μετάφραση: Πάμε στην Ουκρανία!)

ΚΑΡ: Αυτή τη γλώσσα τη θυμάμαι από τη δεκαετία του 1940…

Κ. Καράμπαλη

ΧΑΤΖ: Los! Schnell! (Μετάφραση: Έλα! Γρήγορα!)

ΚΑΡ: «Οι Γερμανοί ξανάρχονται»!

ΧΑΤΖ: Andiamo in Ucraina! (Μετάφραση: Πάμε στην Ουκρανία!)

ΚΑΡ: Σκέτη παράνοια! Και γιατί μου τα λες φράγκικα, βρε γρουσούζη;

ΧΑΤΖ: Ιταλικά είναι, αστοιχείωτε! Πάμε στην Ουκρανία!

ΚΑΡ: Και γιατί με κοιτάς με γουρλωμένα μάτια, βρε Χατζατζάρη;

ΧΑΤΖ: Ο Κυριάκος είμαι!

ΚΑΡ: Ο Κούλης; Είσαι άρρωστος; Ή μήπως είσαι ο Λευτέρης Βενιζέλος;

ΧΑΤΖ: Πάμε σαν άλλοτε! Πάμε σαν το 1919!

ΚΑΡ: Να το και πάλι!

ΧΑΤΖ: Ναι! Πάμε με το νάτο!

ΚΑΡ: Νάτο; Αρνούμαι να πολεμήσω στο πλευρό σας! Ειρήνη υμίν!

ΧΑΤΖ: Куда вы идете, господа? (Μετάφραση: Που πηγαίνετε, κύριοι;)

ΚΑΡ: Τι είναι τούτο πάλι; Ο Μεφιστοφελής με φαλάκρα;

ΧΑΤΖ: Я тебя убью! (Μετάφραση: Θα σε σκοτώσω!)

ΚΑΡ: Я тебя люблю! Που σημαίνει: «Σε αγαπώ»!

ΧΑΤΖ: Что вы сказали; (Μετάφραση: Τι είπες;)

ΚΑΡ: Είπα ότι ρίχνω φιλιά ειρήνης στο πλατύ σου μέτωπο, ανόητε!

Η Εβδομάδα των Παθών

© Pipina D. Elles

Χαρακτήρες: **Αγλαΐα, Καραγκιόζης, Κολλητήρι, Φρουτοπώλης**

Αγλαΐα: Καραγκιόζη! Σήκω, βρε άντρα μου! Πάει το πρωί!
Καραγκιόζης: Τι... Τι... Καίγεται το σπίτι!
Κολλητήρι: (Γελάει) Κι αν δεν καίγεται τώρα... Με την κυρά Αγλαΐα θα γίνει κι αυτό!
Αγλαΐα: Μεγάλη Τρίτη, ανεπρόκοπε! Καιρός να φτιάξω τα πασχαλινά κουλούρια σε λέω! Κι εσύ!
Καραγκιόζης: Κι εμένα γιατί με ξυπνάς, βρε Αγλαΐα μου; Φτιάξτα επιτέλους και να μας κεράσεις από κοντά!
Κολλητήρι: (Κλείνει τα αυτιά του) Τώρα να δεις τι θα γίνει!
Αγλαΐα: (Με συγκρατημένη οργή) Καραγκιόζη! Είπα, σήκω τώρα αμέσως! Να πας στην αγορά να φέρεις αλεύρι, αυγά, βανίλια, βούτυρο και πορτοκάλια. Ανεπρόκοπε!
Καραγκιόζης: Καλά ντε! Μην αγριεύεις έτσι! Νυστάζω...
Αγλαΐα: Να μην νυστάζεις! Κοντεύει εννιά το πρωί!
(Ο Καραγκιόζης σηκώνεται αργά, ενώ η Αγλαΐα τον παρακολουθεί)
Καραγκιόζης: Και έγραψες μία λίστα με τα καλά που χρειάζεσαι;

Κ. Καράμπαλη

Μ. Μπαλούρδου

Αγλαΐα: Ναι! Κι εσύ θα πας να τα αγοράσεις!
Καραγκιόζης: Και ποιος θα τα πληρώσει;
Αγλαΐα: Εσύ! Ο αφέντης του σπιτιού!
Καραγκιόζης: Μα δεν έχω μία!
Αγλαΐα: Να πας να δουλέψεις και σαν πληρωθείς, να μου φέρεις αυτά που χρειάζομαι!
Καραγκιόζης: Και αν δεν βρω δουλειά;
Αγλαΐα: Εσύ είσαι ο κύρης του σπιτιού, εσύ θα εργαστείς έξω και θα πληρωθείς! Κι εγώ θα εργαστώ εδώ, για τα καλά του Πάσχα!
Καραγκιόζης: Θα προσπαθήσω...
(Σηκώνεται, βάζει το σακάκι του, φορά τα παπούτσια του, και βγαίνει αργά από το καλύβι τους! Τον ακολουθεί ο γιος του, το Κολλητήρι)
Κολλητήρι: Πατέρα! Θα σε βοηθήσω!
Καραγκιόζης: Να είσαι ευλογημένος, γιε μου!
(Προχωρούνε γρήγορα και να τοι στο παζάρι! Το Κολλη-

τήρι απευθύνεται σε έναν ανθρωπάκο που πουλά φρούτα! Φαίνεται στεναχωρημένος)
Κολλητήρι: Θέλεις βοήθεια, αγαπητέ; Ο πατέρας μου κι εγώ μπορούμε να σε βοηθήσουμε!
Φρουτοπώλης: Ναι, γιε μου, σ' ευχαριστώ! Ο γιος μου αρρώστησε και χρειάζομαι βοήθεια! Λίγο σκούπισμα, λίγο τα φρούτα να τακτοποιηθούν…
Κολλητήρι: Ζυγίζω κιόλας κι είμαι καλός στους λογαριασμούς! Ο πατέρας μου μπορεί να σκουπίζει, να τακτοποιεί τα πράγματα τριγύρω… Και όταν μεσημεριάσει, μας πληρώνεις! Έχουμε ανάγκη!
Φρουτοπώλης: Ναι, γιε μου! Δεν είμαι ούτε ψεύτης, μήτε κλέφτης! Θα σας πληρώσω κανονικά!
Καραγκιόζης: Σε ευχαριστούμε, καλέ μου άνθρωπε!
(Στρώνονται και οι τρεις στη δουλειά! Ο Καραγκιόζης καμαρώνει το Κολλητήρι για τις ικανότητές του)
Καραγκιόζης: Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου! Μου έδωσες καλό γιο! Θα δουλέψω σκληρά για χατήρι του! Θα τον βγάλω ασπροπρόσωπο!
(Αφού τελείωσε η μισή ημέρα, ο φρουτοπώλης χαρούμενος, τους πλήρωσε κανονικά για τη δουλειά τους και τους ζήτησε να έρχονται, όταν θέλουν και να τον βοηθούνε! Τρέξανε στον παντοπώλη και ψώνισαν τα υλικά που ζήτησε η Αγλαΐα και επιπλέον τα υλικά για τη μαγειρίτσα, ένα μπούτι αρνιού, πατάτες και οπωσδήποτε αυγά και βαφή για τα πασχαλινά! Οι δυο τους πετούσαν από χαρά και ο Καραγκιόζης άφηνε τα δάκρυά του να τρέχουν)
Καραγκιόζης: Πρώτη φορά που χαίρομαι, Θεέ μου, για την προκοπή μου! Είμαι υπερήφανος για το παιδί μου, για την Αγλαΐα μου! Θα γιορτάσω για το Γιο σου, τον Χριστό, που με έκανε να κατέβω με το δικό μου στο παζάρι! Ω! Υπόσχομαι πως θα αλλάξω, Θεέ μου, θα γίνω νοικοκύρης και η οικογένειά μου θα είναι υπερήφανη για μένα!
Κολλητήρι: Έλα, πατέρα μου! Θα χαρεί η μάνα μου και θα νιώσει περήφανη για εμάς! Το αξίζει, πατέρα μου!
Καραγκιόζης: Ναι, γιε μου! Το αξίζετε!
(Φτάνουν επιτέλους φορτωμένοι και οι δυο με τα καλούδια)
Κολλητήρι: Μάνα! Ήρθαμε!
(Βγαίνει η Αγλαΐα και μόλις τους βλέπει, ξεσπά στο κλάμα)
Αγλαΐα: Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου! Σ' ευχαριστώ! Γιε μου! Άντρα μου! Χρόνια μας πολλά και η μέλλουσα Ανάσταση του Κυρίου έχει ήδη ρίξει το φως της επί Γης!

Τέλος

Η Υπουργός Πολιτισμού Λίνα Μενδώνη συνυπέγραψε τη Διακήρυξη για αλληλεγγύη στην Ουκρανία, στο Συμβούλιο Υπουργών της Ε.Ε.

Ο Ουκρανός Υπουργός Πολιτισμού Ολεξάντερ Τκατσένκο μίλησε σήμερα από το Κίεβο στη Σύνοδο των Υπουργών Πολιτισμού, Οπτικοακουστικών Μέσων και Μέσων Ενημέρωσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που πραγματοποιείται στην Angers της Γαλλίας, κατά την οποία οι Υπουργοί εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους προς την Ουκρανία και το λαό της, καθώς και στον αγώνα τους για ελευθερία, κυριαρχία και ανεξαρτησία. Στο Συμβούλιο την Ελλάδα εκπροσώπησαν η Υπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού Λίνα Μενδώνη και ο Γενικός Γραμματέας Επικοινωνίας και Ενημέρωσης Δημήτρης Γαλαμάτης.

Ο Ολεξάντερ Τκατσένκο δείχνοντας αποτρόπαιες σκηνές του πολέμου, μίλησε για την καταστροφή πολιτιστικών οργανισμών, μουσείων και διατηρητέων κτηρίων στην χώρα του. Δήλωσε ότι η πολιτιστική κληρονομιά βρίσκεται σε κίνδυνο, και ζήτησε από τις κυβερνήσεις της Ε.Ε. να αποκόψουν τη Ρωσία, η οποία κάνει προπαγάνδα με τους κρατικούς οργανισμούς της και με τα Μ.Μ.Ε., που ελέγχει στις ευρωπαϊκές χώρες. Τόνισε ότι πρέπει να ενθαρρυνθούν ξένες πλατφόρμες να δείξουν στο ρωσικό λαό τι ακριβώς συμβαίνει στην Ουκρανία, γιατί είναι αποκομμένοι από την πραγματικότητα. Ο Ουκρανός Υπουργός υπογράμμισε ότι η τέχνη είναι όπλο για τη Ρωσία, της οποίας την αποβολή ζήτησε από διεθνείς οργανισμούς, όπως η UNESCO και το ICOMOS.

Στην εισήγησή της η Λίνα Μενδώνη ανέφερε ότι «η Ελλάδα καταδικάζει απερίφραστα την απρόκλητη και αδικαιολόγητη επιθετικότητα της Ρωσικής Ομοσπονδίας, εναντίον της Ουκρανίας. Εκφράζουμε την στήριξή μας προς την Ουκρανία, επαναλαμβάνοντας την αδιαμφισβήτητη αλληλεγγύη μας στον ουκρανικό λαό, ενάντια στην επιθετικότητα της Ρωσίας. Η ελευθερία, η αυτοδιάθεση και η δημοκρατία αποτελούν αρχές, στις οποίες στηρίζονται τα θεμέλια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και σταθερές της κοινής ευρωπαϊκής μας ταυτότητας και του πολιτισμού μας. Εκφράζω τη βαθύτατη ανησυχία μας για τους καλλιτέχνες και τους επαγγελματίες του πολιτισμού, καθώς και για τους δημοσιογράφους στο πεδίο της μάχης. Η Ελλάδα επιθυμεί και στηρίζει τη συνεργασία των κρατών-μελών της Ε.Ε. για την προστασία των επαγγελματιών του πολιτισμού και για την αποκατάσταση της πολιτιστικής κληρονομιάς της Ουκρανίας. Θα είμαστε παρόντες. Στο πλαίσιο αυτό και υπό το φως των πρόσφατων εξελίξεων, η Ελλάδα χαιρετίζει την πρωτοβουλία της Γαλλικής Προεδρίας να διεξαχθεί το Συμβούλιο, όπως είχε προγραμματιστεί, καθώς η δημιουργική έκφραση, η ελευθερία του Τύπου και ο πλουραλισμός, η πολιτιστική ποικιλομορφία, η προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς αποτελούν αναγκαιότητα σε τέτοιες στιγμές, κατά τις οποίες, η Ε.Ε. πρέπει να είναι ενωμένη, ισχυρή και αποφασισμένη».

Στη Διακήρυξή τους οι Υπουργοί Πολιτισμού, Οπτικοακουστικών Μέσων και Μέσων Ενημέρωσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις ομιλίες τους τόνισαν ότι πρέπει να διακοπούν οι σχέσεις της Ε.Ε. με πολιτιστικούς οργανισμούς της Ρωσίας, καθώς η τέχνη χρησιμοποιείται ως όργανο προπαγάνδας. Επίσης, πρέπει να κλείσουν στις ευρωπαϊκές χώρες τα Μ.Μ.Ε., τα οποία ελέγχονται από τη Ρωσία.

Συγκεκριμένα οι Υπουργοί στη Διακήρυξη τόνισαν:

- Την υποστήριξή τους προς τους Ουκρανούς καλλιτέχνες, δημοσιογράφους και επαγγελματίες του πολιτισμού και των μέσων ενημέρωσης και εξέφρασαν την ετοιμότητα της

Ένωσης να παράσχει βοήθεια, από κοινού με τους διεθνείς εταίρους της.

• Δεσμεύτηκαν να σταθούν αλληλέγγυοι και να υποδεχθούν Ουκρανούς καλλιτέχνες, δημοσιογράφους και επαγγελματίες του πολιτισμού και των μέσων ενημέρωσης, καθώς και να υποστηρίξουν ιδρύματα που είναι πρόθυμα να τους φιλοξενήσουν, προκειμένου να διατηρήσουν την ελευθερία της δημιουργίας και της έκφρασής τους.

• Εξέφρασαν την υποστήριξή τους σε όλα τα μέσα ενημέρωσης και τους δημοσιογράφους που καλύπτουν τη συνεχιζόμενη στρατιωτική επίθεση κατά της Ουκρανίας με ανεξάρτητο και αμερόληπτο τρόπο, τονίζοντας την ανάγκη διασφάλισης της σωματικής τους ακεραιότητας.

• Κατήγγειλαν τις συνεχιζόμενες εκστρατείες χειραγώγησης πληροφοριών και παραπληροφόρησης.

• Εξέφρασαν τις έντονες ανησυχίες τους σχετικά με τους κινδύνους που αντιμετωπίζει η πολιτιστική κληρονομιά της Ουκρανίας και επιβεβαίωσαν την προθυμία τους να ενισχύσουν τη διατήρησή της.

• Επαναβεβαίωσαν την υποστήριξή τους ως προς τη χρήση οποιουδήποτε διαθέσιμου ευρωπαϊκού προγράμματος, για καλλιτέχνες, δημοσιογράφους και επαγγελματίες του πολιτισμού και των μέσων ενημέρωσης, που πλήττονται από τη στρατιωτική επίθεση κατά της Ουκρανίας και τις συνέπειές της.

Η σημερινή Διακήρυξη έρχεται ως συνέχεια των συμπερασμάτων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 24ης Φεβρουαρίου 2022, το οποίο «καταδικάζει με τον πιο έντονο τρόπο την απρόκλητη και αδικαιολόγητη στρατιωτική επίθεση της Ρωσικής Ομοσπονδίας κατά της Ουκρανίας», «απαιτεί από τη Ρωσία να σταματήσει αμέσως τις στρατιωτικές της ενέργειες» και «επαναλαμβάνει την ακλόνητη υποστήριξή της στην ανεξαρτησία, την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της Ουκρανίας εντός των διεθνώς αναγνωρισμένων συνόρων της».

Στείλτε μας
τα κείμενά σας,
τις ζωγραφιές σας,
τις σκέψεις σας,
ΜΕΧΡΙ
ΤΙΣ 20
ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ.

Θλίψη για το θάνατο του κουκλοπαίχτη Μάκη Μουρελάτου

Σύσσωμη η πολιτική ηγεσία του Δήμου Πατρέων και η Κοινωφελής Επιχείρηση Δήμου Πατρέων-Καρναβάλι Πάτρας εξέφρασαν τα θερμά τους συλλυπητήρια για το θάνατο του Μάκη (Γεράσιμου) Μουρελάτου, ενός εξέχοντος μέλους της τοπικής αυτοδιοίκησης και του πατρινού καρναβαλιού.

Ωστόσο, δεν έπεσε στην αντίληψή μας και κάποια σχετική ανακοίνωση από τον Πολιτιστικό Οργανισμό Δήμου Πατρέων, τον οποίο ο αείμνηστος καλλιτέχνης υπηρέτησε αφιλοκερδώς, ιδίως κατά την περίοδο 2014-2018 στο Διεθνές Φεστιβάλ Πάτρας με παραστάσεις και εργαστήρια κουκλοθεάτρου. Ευχή μας είναι να υπάρχει και μια σχετική ανακοίνωση και από τον ανωτέρω Οργανισμό και να έχει διαφύγει της προσοχής μας στο Google…

Μανωλάκης ο Βομβιστής

Όταν

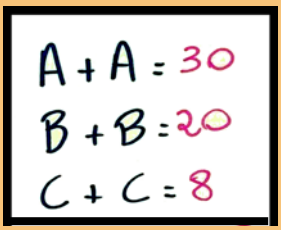

Τότε

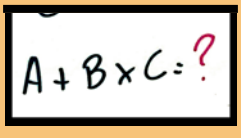

ΑΠΑΝΤΗΣΗ στο ΚΟΥΪΖ του τεύχους 34

ΚΑΝΕΙ = 55
(Πρώτα ο πολλαπλασιασμός και μετά η πρόσθεση)

ΝΕΟ ΚΟΥΪΖ

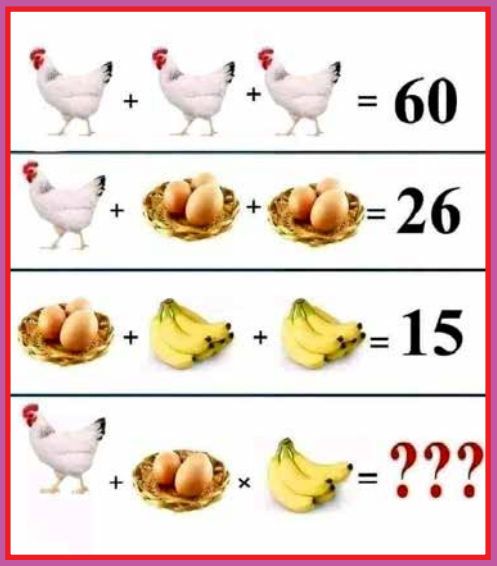

ΓΝΩΜΗ

Πέρασε και η φετινή 25η Μαρτίου. Έχουν κοπάσει πλέον και οι απολογισμοί γύρω από τους εορτασμούς για τα διακόσια χρόνια της Επανάστασης του 1821.

Σαφώς μικρότερη είναι η αναφορά για τη συμπλήρωση εκατό χρόνων από τη **Μικρασιατική Καταστροφή του 1922**. Γιατί άραγε;

Από τη μια μεριά, είμαστε ένας λαός, ο οποίος τονίζει με έμφαση την πιστή του προσήλωση στο παρελθόν και τις παραδόσεις.

Από την άλλη πλευρά, είμαστε ο ίδιος λαός, ο οποίος ζητάει και την ανάγνωση των αρνητικών πτυχών της ιστορίας μας.

Στην πρώτη περίπτωση, για παράδειγμα, κάποιοι αναφέρουν ότι «το μέλλον (...) βρίσκεται στο παρελθόν».

Στη δεύτερη περίπτωση, κάποιοι αμφισβητούν την αξία των ηρωικών έργων, όπως έχουμε αναφέρει και ξανά, θεωρώντας τα επηρεασμένα από τον **«εθνικισμό»**.

Στην περίπτωση του 1922, υπάρχει μια τάση για λήθη. Γιατί άραγε; Μήπως για να ξεχνάνε αυτοί που (μέσα από τις αντιφάσεις τους) δεν θέλουν να θυμούνται;

Στα προχριστιανικά χρόνια, η αρχαία Μίλητος προδόθηκε εκ των έσω κατά την πολεμική της σύγκρουση με τους Πέρσες.

Έναν αιώνα πριν, ολόκληρη η Μικρά Ασία **προδόθηκε εκ των έσω** στον τριετή ελληνοτουρκικό πόλεμο.

Προδόθηκε και τις δυο φορές από τους ίδιους: Από τις πάσης φύσεως εξουσίες μέχρι γραφικούς συλλόγους, οι οποίοι αρκούνται σε κακοσχεδιασμένα σκιτσάκια.

Θωμάς Αθ. Αγραφιώτης
(Πατραϊκός ή Πατρίκιος)

Άλλο ένα βιβλίο για τον Καραγκιόζη από την εφημερίδα "Κυριακάτικη Δημοκρατία" της 5 Μάρτη 2022

ΛΕΣ ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΧΘΕΣ:

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ 24ου ΤΕΥΧΟΥΣ

(Απρίλιος 2021)

Τέσσερις εικόνες μιλάνε όσο 4.000 λέξεις...

ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821:
ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΗΡΩΙΚΑ ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΚΙΩΝ
Του Θωμά Αθ. Αγραφιώτη

γ) «Ο Απαγχονισμός του Πατριάρχη Γρηγορίου του Πέμπτου»

Η περίπτωση του αφορισμού της Ε
1821 από τον Πατριάρχη Γρηγόριο τον
ιδιάζουσα θέση στο χώρο της νεότερης Ε
ρίας για το κατά πόσο αποτελούσε (ως α
προδοτική πράξη. Όποια και αν ήταν τα κί
γκεκριμένης πράξης όμως, είναι αλήθεια ότ
τα απαγχονισμός του Πατριάρχη (μετέπειτα
την Ορθόδοξη Εκκλησία) Γρηγορίου του Ε' έ
του την πλάστιγγα της ιστορικής κρίσης. Υπό
τηση ωστόσο, τέθηκε αργότερα και το κατά πό
λόγω αφορισμός απέβη ωφέλιμος για το έθνος και την Επανάσταση στις τότε ιστορικές συνθήκες. Ως προς το θέμα αυτό, δίνουμε την πένα μας στον ιστορικό Σαράντο Καργάκο και στον πρώτο τόμο του τετράτομου έργου του «Η Ελληνική Επανάσταση του 1821»:

«Όσο κι αν μας ενοχλεί η πράξη (εννν. του αφορισμού), ωστόσο αυτή είναι που έσωσε τον ελληνικό πληθυσμό (εννν. κυρίως της Κωνσταντινούπολης) από ένα ευρύτερο μακελειό. Πάντως, κανείς δεν αμφισβητεί την «θελοθυσία του Γρηγορίου. Ασφαλώς, μετά την Επανάσταση το μικρό αρτιούστατο ελληνικό κράτος για την εθνική του ολοκλήρωση αναζητούσε μια ιδεολογία εθνικής συνοχής με τα αναγκαία σύμβολα. Κι ένα από αυτά ήταν ο Γρηγόριος Ε', χωρίς επ' αυτού να λείψουν οι σχετικές ενστάσεις από τους γνωρίζοντες το βίο και τη δράση του. Η συμβολοποίησή του άρχισε μετά την έμμετρη προσφώνηση του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, την οποία διάβασε ο ποιητής στα αποκαλυπτήρια του ανδριάντα του Γρηγορίου στις 25 Μαρτίου 1872 (το ποίημα

ΤΟ ΑΡΧΕΙΑΚΟ ΥΛΙΚΟ ΤΟΥ HARVARD
Με ηχογραφήσεις από το Ελληνικό Θέατρο Σκιών

Το 1969, απεσταλμένοι από το Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ έστειλαν συνεργείο ήχου με επικεφαλής τον γλωσσολόγο Mario Rinvolucri και μαγνητοφώνησαν παραστάσεις. Πήραν πολλές φωτογραφίες, δημιουργώντας υλικό για έρευνα στο ομώνυμο Πανεπιστήμιο. Τον Φεβρουάριο του 1971, ο Rinvolucri έστειλε στην Ελλάδα την Janet Beech για να πάρει συνεντεύξεις από είκοσι δύο καραγκιοζοπαίχτες, έτσι ώστε να συγκεντρωθεί ένα σπάνιο υλικό παραστάσεων και εξιστορήσεων της ζωής τους. Για λόγους που οφείλονται στην ιστορική συγκυρία, για την Ελλάδα η σοδειά αυτού του ταξιδιού ήταν περιορισμένη σε ποσότητα, όχι όμως χωρίς ενδιαφέρον για το μελετητή.

Αρχικά, η δημοσιοποίηση της συλλογής περιορίστηκε σε δώδεκα ανάρια και είκοσι έξι συνεντεύξεις. Επίσης, υπάρχουν 200 περίπου έγχρωμες διαφάνειες. Τέλος, υπάρχει κι ένα ημίωρης διάρκειας φιλμ από ζωντανή παράσταση του Φιδιού στο θέατρο του Γιώργου Χαρίδημου.

Το νέο υλικό με τις παραστάσεις βγήκε επιτέλους στο διαδίκτυο και σωστά θα προκαλέσει το ενδιαφέρον των ανά την Ελλάδα φίλων της τέχνης, προς τέρψιν των πιτσιρικάδων φερέλπιδων καραγκιοζοπαιχτών, αλλά και επαγγελματιών της τέχνης που δεν γνώρισαν, δεν ήξεραν ή δεν είχαν ακούσει παραστάσεις και γεγονότα, συγκεκριμένους παίχτες, ενώ παράλληλα γίνεται ένα ιδιότυπο μνημόσυνο, μια που η πλειονότητα αυτών δεν βρίσκεται πια στην ζωή.

Αναφέρω τους καραγκιοζοπαίχτες: Βασίλαρο, Αντ. Μάλλα, Ηλιάγγο, Γ. Χαρίδημο, Αβραάμ, Γκίτζαρη, Μονδάνο, Μίμη και Κώστα Μάνο, Ασπιώτη, Καρτσκλά, Γενεράλη, Μιχόπουλο, Σπ. Καραμπαλή, Λέκκα, Κατσάνο, Αλεξόπουλο, Θ. Σπυρόπουλο, Γιάνναρο, Μητσάκη, Αντώναρο, Παπανικολάου. Ευχαριστούμε το Πανεπιστήμιο Χάρβαντ και όσους δούλεψαν γι' αυτή την εργασία.

Μπορείτε να τα ακούσατε, αλλά και να τα κατεβάσετε, με κάποιο από τα προγράμματα (π.χ. JDownloader) από το λινκ που ακολουθεί:

http://www.karagkiozis.com/ALOGOKRITOS-24-APRILIOS-2021.pdf

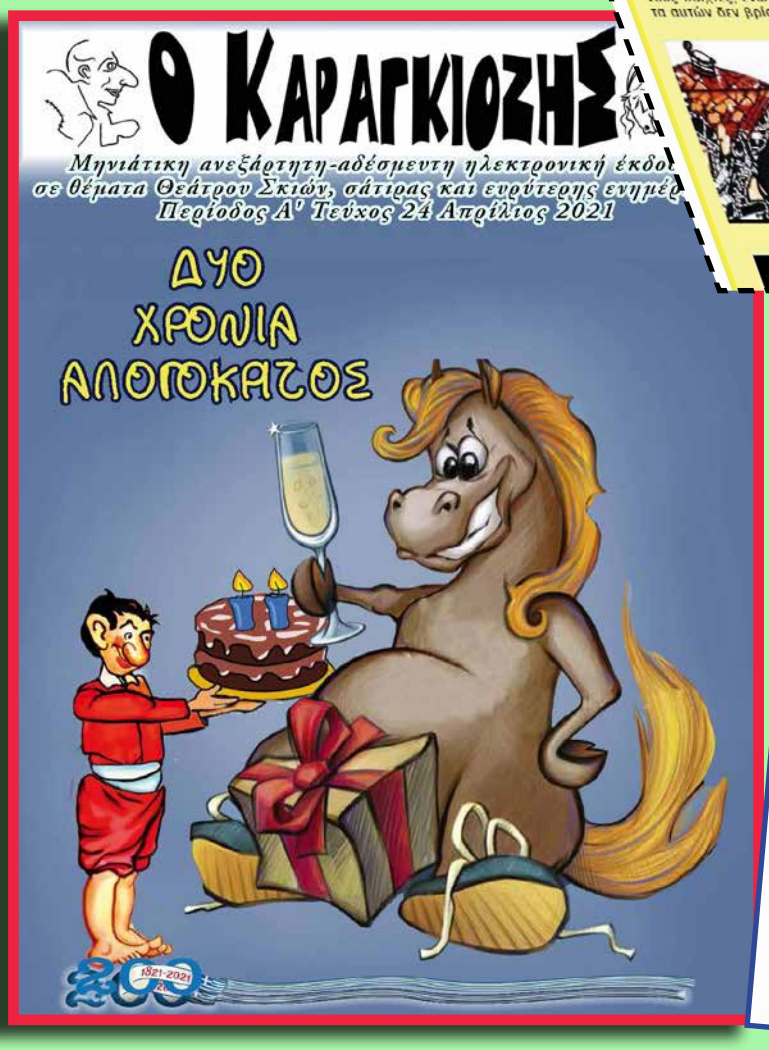

ΜΝΗΜΗ
ΒΑΣΙΛΗ ΑΥΛΩΝΙΤΗ
(1904-1970)
του Θωμά Αθ. Αγραφιώτη

Ο Βασίλης Αυλωνίτης είναι ένας από τους πιο δημοφιλείς Έλληνες ηθοποιούς, που έμειναν ζωντανός στις καρδιές μας χάρη κυρίως στις μεγάλες κινηματογραφικές του επιτυχίες. Είναι αλήθεια ότι ηθοποιοί της γενιάς του, όπως ο Κυριάκος Μαυρέας, ο Μίμης Κοκκίνης, ο Μάνος Φιλιππίδης ή ο Βασίλης Αργυρόπουλος, έγιναν μεν δισήμοι χάρη στο θέατρο, αλλά δεν πρόλαβαν να γίνουν επώνυμοι κάνοντας και κινηματογραφική καριέρα, καθώς έπαιξαν σε ελάχιστες ταινίες, ίσως και επειδή «έφυγαν» πρόωρα από τη ζωή.

Ο Βασίλης Αυλωνίτης, αντίθετα, κατάφερε να περάσει στην αθανασία χάρη στο κινηματογραφικό πανί, μολονότι έκανε θραύση στο θέατρο από την περίοδο κιόλας του Μεσοπολέμου και έχοντας μείνει στην ιστορία για την παραλίγο δολοφονία του εκείνη την εποχή (1931) πάνω στο θεατρικό σανίδι και κατά τη διάρκεια μιας παράστασης, ως θλιβερή συνέπεια του φανατισμού ανάμεσα σε βενιζελικούς και αντιβενιζελικούς.

Στον κινηματογράφο, μολονότι είχε παίξει και σε κάποιες ταινίες προπολεμικά ή και στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, η πρώτη σημαντική του δημιουργία έρχεται με μια κάποια σχετική καθυστέρηση, στα 1954, με την κωμωδία του Νίκου Τσιφόρου «Η Αραία των Αθηνών» και με συμπρωταγωνιστές την τότε κινηματογραφική «Εθνική Ελλάδος» (Μίμης Φωτόπουλος, Νίκος Σταυρίδης, Γεωργία Βασιλειάδου, Σπεράντζα Βρανά).

Σε σχέση με τα ανωτέρω ονόματα, ο Αυλωνίτης δεν είχε, ως τότε, κινηματογραφικές περγαμηνές, αλλά έχωρίας τελικά ως ο Ζάχος, ο ταιτούφος πρόεδρος του Ηθικοπλαστικού Συλλόγου «Πνεύμα και Ηθική», σατιρίζοντας προσεκτικά (και) της τότε Χριστιανικές Οργανώσεις. Ξεχώρισε, επίσης, την ίδια χρονιά και στην πρώτη ελληνική μουσική κωμωδία: «Χαρούμενα Ξεκίνημα» του Νίνου Δημόπουλου, ως ο αλαζόνας ανταγωνιστής του Γιώργου Δαμασκήτη και ανάμεσα σε ένα πολύ δυνατό επιτελείο ηθοποιών: «Εγώ έχω λεφτά!».

Το μεγάλο κινηματογραφικό άλμα του Αυλωνίτη έγινε ένα χρόνο μετά χάρη στον Αλέκο Σακελλάριο με την ταινία: «Λατέρνα, Φτώχεια και Φιλότιμο». Όπως έχει δηλώσει ο ίδιος ο Σακελλάριος (στην τηλεοπτική εκπομπή της ΕΤ-2 «Τα αστέρια λάμπουν για πάντα»), ο Φίνος δεν πίστευε αρχικώς στην κινηματογραφική δυναμική του Βασίλη Αυλωνίτη στο πλάι του Μίμη Φωτόπουλου, ο οποίος τότε ήταν και η μεγάλη φίρμα της Φίνος Φιλμ, έχοντας μάλιστα συνάψει αποκλειστικό συμβόλαιο συνεργασίας με την εν λόγω εταιρεία.

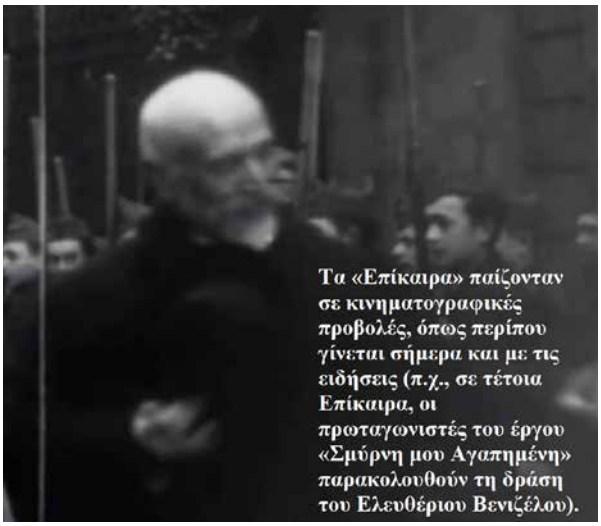

ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ ΤΟΥ 1922

του Θωμά Αθ. Αγραφιώτη

3) «Οι πρωταγωνιστές της Μικρασιατικής Εκστρατείας»

Προκειμένου να κατανοηθεί η Μικρασιατική Εκστρατεία (1919-1922), θα πρέπει να γυρίσουμε μερικά χρόνια πριν, για να μελετήσουμε τα ιστορικά γεγονότα, τα οποία οδήγησαν την «Ελλάδα της Μελούνας» από τα βόρεια θεσσαλικά σύνορα του 1912 στην έρημο του Σαγγάριου και τα βάθη της Μικράς Ασίας.

Με τους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-1913, η Ελλάδα σχεδόν διπλασίασε τα εδάφη της, απλώνοντάς τα πέρα από την περιοχή της Θεσσαλίας προς την Ήπειρο (δυτικά) και το μεγαλύτερο τμήμα της Μακεδονίας (βόρεια και ανατολικά), αλλά και προς τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και την Κρήτη.

Η προσπάθεια της Ελλάδας να οργανωθεί μέσα στα νέα σύνορά της, συνάντησε τις προκλήσεις ενός νέου ευρωπαϊκού (αυτήν τη φορά) πολέμου, που έμεινε γνωστός ως ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος.

Ο πρωθυπουργός της χώρας, **Ελευθέριος Βενιζέλος**, έθεσε πολύ σύντομα το δίλημμα της συμμετοχής ή μη της Ελλάδας στον πόλεμο.

Ειδικότερα, η σύμπραξη της καταρρέουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας με την πλευρά της Γερμανίας και της Αυστροουγγαρίας, έθετε το δίλημμα ως εξής:

Συμμετοχή της Ελλάδας με την πλευρά της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας ή ουδετερότητα;

Η συμμετοχή στον **Παγκόσμιο Πόλεμο** στο πλευρό της Αντάντ (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία) ήταν κατά κάποιον τρόπο ένα μεγάλο ρίσκο:

Πιο συγκεκριμένα, νίκη της Αντάντ θα σήμαινε ήττα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και δυνατότητα της Ελλάδας να μεγαλώσει τα σύνορά της ακόμα περισσότερο προς τα ανατολικά.

Νίκη όμως των Κεντρικών Αυτοκρατοριών (Αυστροουγγαρίας και Γερμανίας) θα σήμαινε πιθανότατη απώλεια των εδαφών, που είχαν κερδηθεί από την Ελλάδα στους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-1913.

Όσο για την πιθανή συμμετοχή της χώρας στο πλευρό της Γερμανίας και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αυτή δεν είχε καν νόημα, διότι η Ελλάδα διεκδικούσε οθωμανικά εδάφη με συμπαγείς ελληνικούς πληθυσμούς. Συνεπώς, η αναγκαιότητα ενός επιθετικού ελληνικού πολέμου προς Ανατολάς ήταν τότε αναπόφευκτη.

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος ρίσκαρε πράγματι, ποντάροντας στη σίγουρη νίκη της Αγγλίας και της Γαλλίας. Η ταυτόχρονη όμως νίκη της Ρωσίας καθιστούσε αδύνατη την ελληνική προέλαση προς την Κωνσταντινούπολη, που ήταν τότε διακαής πόθος των Ρώσων.

Κατά συνέπεια, ο Βενιζέλος προσανατολιζόταν στη διεκδίκηση των κεντροδυτικών μικρασιατικών παραλίων με επίκεντρο την τότε ακμάζουσα κοσμοπολίτικη και την ενδοχώρα της.

Γεωγραφικώς, τα μικρασιατικά παράλια ήταν άρρηκτα δεμένα με τα νησιά

του Ανατολικού Αιγαίου, οι πρωτεύουσες των οποίων εξάλλου ήταν ανέκαθεν στραμμένες και προσανατολισμένες προς την Ιωνία.

Για τη διεκδίκηση αυτών των εδαφών, ο Βενιζέλος (σύμφωνα με τότε μυστικές συνεννοήσεις που είχαν έρθει στο φως) δεν δίστασε να προτείνει (και να θυσιάσει) την περιοχή της Καβάλας, προτείνοντας την παραχώρησή της στην αναποφάσιστη ακόμα τότε Βουλγαρία.

Η Βουλγαρία (με κίνητρο την **Καβάλα** και την έξοδό της στο Αιγαίο) θα τασσόταν στο πλευρό της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας, με την Ελλάδα να διεκδικεί ως αντάλλαγμα (γενικώς και αορίστως, είναι η αλήθεια) εδάφη στα παράλια της Μικράς Ασίας και σε καμία περίπτωση της Θράκης προς την Κωνσταντινούπολη λόγω Ρωσίας.

Απέναντι στις ανωτέρω ριψοκίνδυνες φιλοδοξίες του Βενιζέλου, **ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος** πρότασσε την ουδετερότητα για δύο λόγους:

Ο ένας ήταν η **περιφρούρηση των ελληνικών συνόρων**, τα οποία κινδύνευαν, ιδίως μετά από την αγγλική αποτυχία της εκστρατείας στην Καλλίπολη, την οποία χρεώθηκε πρωτίστως ο πολύς Τσώρτσιλ.

Ο δεύτερος λόγος ήταν **η γερμανική πίεση προς τη Βασίλισσα Σοφία**, η οποία ήταν αδερφή του Κάιζερ και η οποία ασκούσε έντονο έλεγχο και αφόρητη πίεση στον Κωνσταντίνο υπέρ της ουδετερότητας.

Ο Βενιζέλος τελικά καταφέρνει να βγάλει την Ελλάδα στον πόλεμο, **εξορίζοντας τον Κωνσταντίνο** και δικαιώνοντας την πολιτική του με τη νίκη των Αγγλογάλλων και την ήττα της Γερμανίας και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Η πρόωρη μάλιστα αποχώρηση των Ρώσων από τον πόλεμο είχε ως αποτέλεσμα τη δυνατότητα του ελληνικού στρατού να προχωρήσει προς την Κωνσταντινούπολη, πράγμα όμως που τελικά δεν έγινε.

Ο Βενιζέλος, αφού πρώτα έστειλε τον ελληνικό στρατό στην **Ουκρανία** για τον πόλεμο υπέρ των δυτικών δυνάμεων και εναντίον των Ρώσων Μπολσεβίκων (μέγα λάθος), κατάφερε τελικά κατόπιν να στείλει τις ίδιες ελληνικές δυνάμεις στην **πόλη της Σμύρνης το 1919**.

Η παρουσία του ελληνικού στρατού στην ενδοχώρα της Σμύρνης κατοχυρώθηκε με τη **συνθήκη των Σεβρών το 1920**, με την οποία έπαιρνε σάρκα και οστά η ***«Ελλάδα των δύο Ηπείρων και των πέντε Θαλασσών».***

Ωστόσο, η κατοπινή διεξαγωγή εκλογών την

ίδια χρονιά από τον Ελευθέριο Βενιζέλο σήμανε και την ήττα του, την αποχώρησή του από τη χώρα, την άνοδο στην εξουσία των Αντιβενιζελικών και την άμεση **επιστροφή του Βασιλιά Κωνσταντίνου στην Ελλάδα.**

Οι Βασιλικοί είχαν ανέβει στην εξουσία με συνθήματα, όπως: **«Μικρή Ελλάδα, αλλά έντιμη»**, «Δεν τα θέλουμε! Δεν τα θέλουμε!» (ενν. τα μικρασιατικά εδάφη), «Ζήτω ο Κώτσος! Ζήτω η Σοφία! Δεν θέλουμε την Θράκη και την Μικρά Ασία», αλλά και το (περισσότερο γνωστό από την εφημερίδα «***Καθημερινή***» λίγο πριν από την καταστροφή) «***Οίκαδε***».

Αντίθετα όμως με τα πομπώδη αντιπολεμικά συνθήματά τους, οι μεταβενιζελικές κυβερνήσεις συνέχισαν τον πόλεμο της Μικράς Ασίας, έχοντας ως στόχο την κατατρόπωση του κεμαλικού στρατού, καθώς (σε αντίθεση με το Σουλτάνο) ο Μουσταφά Κεμάλ (μετέπειτα Ατατούρκ) δεν αναγνώρισε τη συνθήκη των Σεβρών και συνέχιζε με τους Τσέτες τον άτακτο πόλεμο και το αντάρτικο εναντίον του ελληνικού στρατού.

Η Ελλάς των δύο Ηπείρων και των 5 Θαλασσών

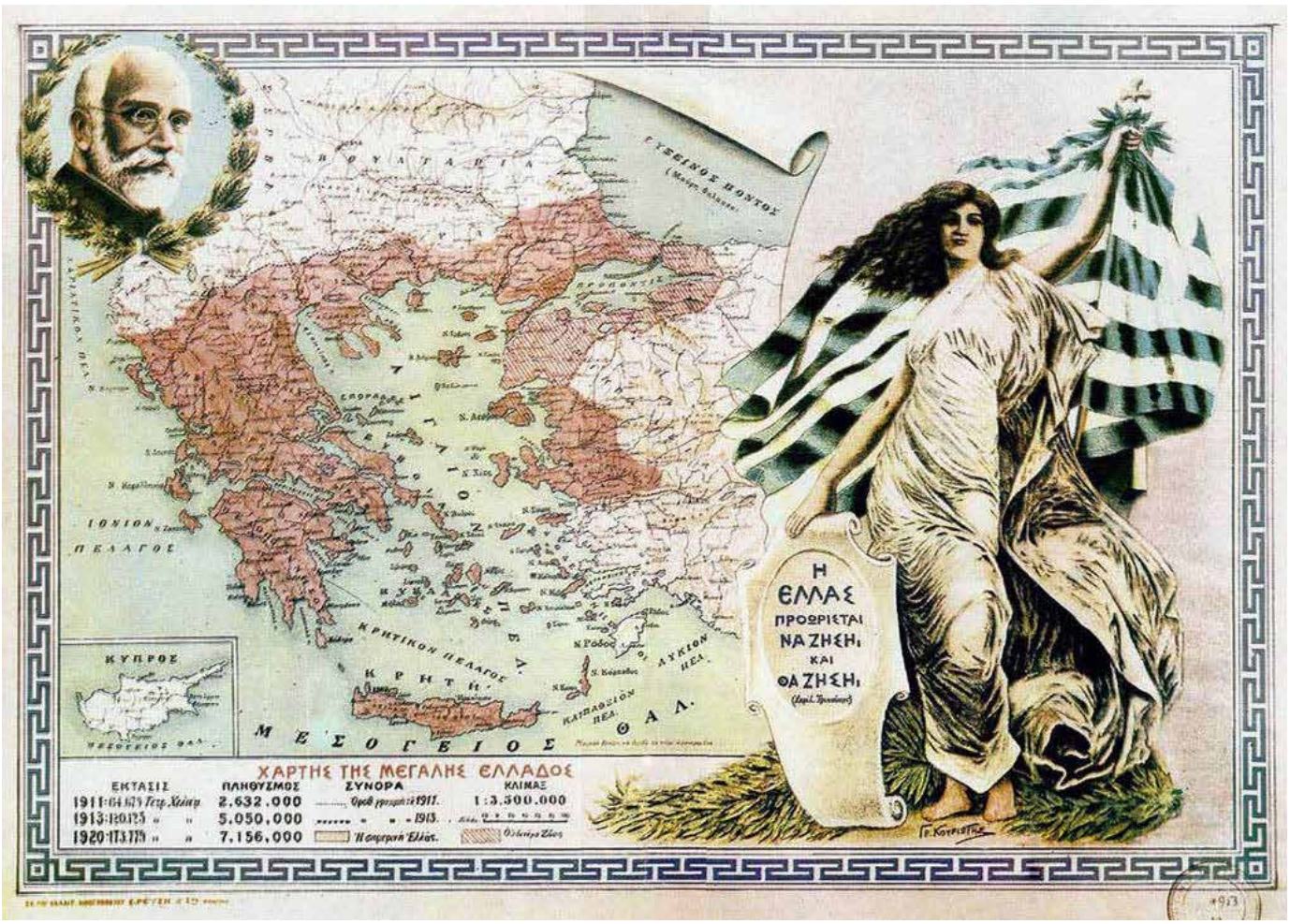

Προκειμένου ο ελληνικός στρατός να νικήσει τελειωτικά και ολοκληρωτικά τον Κεμάλ, η νέα στρατιωτική ηγεσία κινήθηκε πολύ περισσότερο επιθετικά σε σύγκριση με την έως τότε βενιζελική τακτική.

Ο ελληνικός στρατός επί Βενιζέλου είχε προωθηθεί το 1920 μέχρι την Προύσα. Με τη νέα κυβέρνηση το καλοκαίρι του 1921 προωθείται βαθύτερα, στη γραμμή Κιουτάχειας-Εσκί Σεχίρ-Αφιόν Καραχισάρ.

Ο Βασιλιάς είχε ήδη δώσει το επιθετικό σύνθημα, φροντίζοντας να αποβιβαστεί στη Σμύρνη τη συμβολική ημέρα της 29ης Μαΐου 1921, δηλαδή την επέτειο της Άλωσης της Κωνσταντινουπόλεως από τους Οθωμανούς (468 χρόνια μετά το 1453), με το πλήθος να ζητωκραυγάζει: «Και στην Πόλη! Και στην Πόλη!». Ο Κωνσταντίνος, ωστόσο, στοχεύει πολύ πιο βαθιά: Στην Άγκυρα! Και το αποτέλεσμα; Η πλήρης συντριβή!

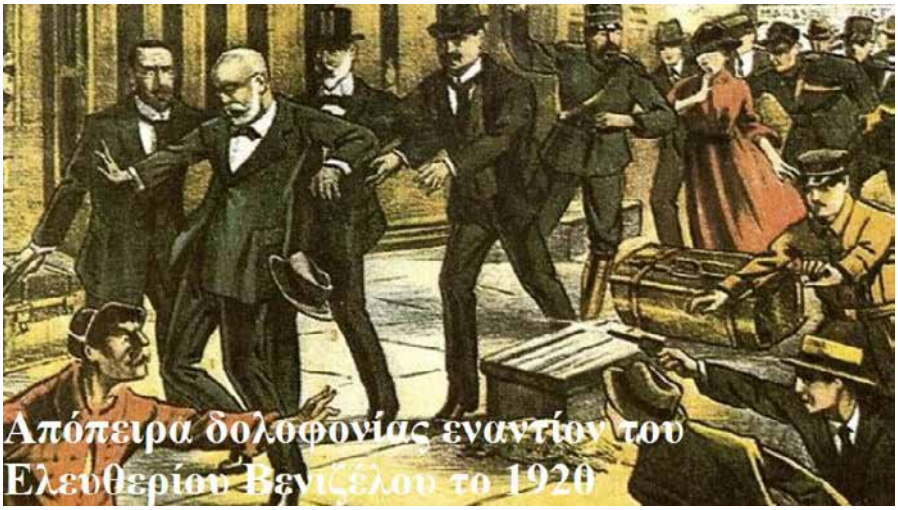

Απόπειρα δολοφονίας εναντίον του Ελευθερίου Βενιζέλου το 1920

Τις πταίει όμως; Η βασική αιτία της μικρασιατικής καταστροφής δεν βρίσκεται απλώς στα παιχνίδια των ξένων δυνάμεων: Στην εξωτερική πολιτική των κρατών, εξάλλου, υφίστανται μόνο τα κοινά συμφέροντα και σε καμία περίπτωση δεν υφίσταται η εξατομικευμένη ηθική.

Η αιτία δεν εντοπίζεται επίσης στα πολιτικά-στρατιωτικά ελληνικά λάθη: Η έλλειψη οξυδέρκειας και η πολιτική ανικανότητα χαρακτηρίζουν ανέκαθεν την ελληνική εξωτερική πολιτική, ενώ ο τακτικός ελληνικός στρατός ανέκαθεν δεν ήταν και το πιο δυνατό πολεμικό χαρτί της χώρας.

Η βασική αιτία κρύβεται σε δύο αντίθετες πολεμικές φιλοσοφίες:

Ο Βενιζέλος, λάτρης της αγγλικής πολιτικής, προτιμούσε να κινείται (αγγλόφιλος και κατά τα αγγλικά πρότυπα) κοντά στη θάλασσα. Αντιθέτως, ο Κωνσταντίνος (γερμανόφιλος και κατά τα γερμανικά πρότυπα) προτιμούσε να χτυπάει τον εχθρό κατευθείαν στην καρδιά του.

Ο Βενιζέλος επιδίωκε να είναι η Θεσσαλονίκη με το λιμάνι της ο στόχος του ελληνικού στρατού στον Πρώτο Βαλκανικό Πόλεμο. Ο Κωνσταντίνος, αντιθέτως, προτιμούσε να κινηθεί στην ενδοχώρα της Μακεδονίας, θέτοντας ως στρατηγικό στόχο το Μοναστήρι.

Ο Βενιζέλος επιδίωκε ο ελληνικός στρατός να κινείται κατά μήκος των παραλίων του Βόρειου Αιγαίου στο Δεύτερο Βαλκανικό Πόλεμο. Ο Κωνσταντίνος, από την άλλη, επιθυμούσε ως αρχιστράτηγος να κινηθεί βορειότερα με στόχο την ενδοχώρα της μακρινής Σόφιας.

Ο Βενιζέλος επιδίωκε η «Ελλάς των δύο Ηπείρων και των πέντε Θαλασσών» να κινείται κατά μήκος των μικρασιατικών παραλίων, υπό την πίεση των Άγγλων να φτάσει ως την Προύσα και κάνοντας εκλογές στο συγκεκριμένο κρίσιμο σημείο της μικρασιατικής εκστρατείας.

Ο Κωνσταντίνος, απορρίπτοντας πλήρως τις αντιπολεμικές ιαχές των Αντιβενιζελικών, αφήνει για μια ακόμα φορά τα παραλιακά εδάφη, κινείται προς την ενδοχώρα της Μικράς Ασίας (Κιουτάχεια-Εσκί Σεχίρ-Αφιόν Καραχισάρ) και επιμένει κατόπιν να στοχεύει ακόμα βαθύτερα.

Στο πολεμικό συμβούλιο της Κιουτάχειας αποφασίζεται τελικά νέα προέλαση προς την Άγκυρα, με τον ουτοπικό (όπως αποδείχτηκε) σκοπό της ολοκληρωτικής εξολόθρευσης του Κεμαλισμού στην καρδιά του.

Πέρα από το γεγονός της δεδηλωμένης βούλησης του Κεμάλ να υποχωρήσει ξανά (προς την Καισάρεια) σε περίπτωση νέας ελληνικής νίκης στην Άγκυρα, τίθεται αναπόφευκτα και το ζήτημα ότι η ιστορία «επαναλαμβάνεται» και τελικά δεν διδάσκει μέσα από τα όποια λάθη της.

Η αποτυχία της γερμανικής νοοτροπίας δεν είχε λάβει υπόψη της την ήττα του Ναπολέοντα στο δρόμο προς την ενδοχώρα της Ρωσίας, ενώ αργότερα στο ίδιο λάθος υπέπεσε και ο Χίτλερ, όταν τον πρόλαβε ο ρωσικός χειμώνας και απέτυχε να χτυπήσει την εχθρική τότε Σοβιετική Ένωση στην καρδιά της Μόσχας κατά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Με άλλα λόγια, δύο διαφορετικές πολεμικές φιλοσοφίες αναμετρήθηκαν στην περίπτωση της μικρασιατικής εκστρατείας και καταστροφής. Και μαζί τους δύο διαφορετικές ισχυρές προσωπικότητες.

Κάπως έτσι, ο Βενιζέλος και ο Κωνσταντίνος αποτελούν πράγματι τους δύο πιο σημαντικούς πρωταγωνιστές της μικρασιατικής περιπέτειας:

Ο πρώτος δεν πάτησε καν το πόδι του στην Ιωνία, αντικρίζοντάς τη μόνο από το πλοίο, για να μην προκαλέσει τον τουρκικό παράγοντα.

Ο δεύτερος, αν και σκιά του εαυτού του λόγω της βαριάς του ασθένειας, έφτασε στην «Κόκκινη Μηλιά», ενσαρκώνοντας έστω και με βραχύτατη επιτυχία το συνονόματό του «Μαρμαρωμένο Βασιλιά».

Αμφότεροι όμως έδρασαν σαν τις μαριονέτες της τότε αθηναϊκής αστικής τάξης, η οποία αποδείχτηκε ότι προτιμούσε τους Σμυρνιούς (και γενικότερα τους Μικρασιάτες) περισσότερο στο ρόλο των προσφύγων, παρά στο ρόλο των ισότιμων συναγωνιστών ενός κοινού εθνικού κορμού.

Με άλλα λόγια, η τότε άρχουσα τάξη πρόδωσε τον Ελληνισμό της Μικράς Ασίας (όπως επίσης της Κωνσταντινούπολης και της Κύπρου αργότερα) με τη λογική του λεγόμενου «αθηναιοκεντρικού» κράτους.

Κάπως έτσι προδόθηκε και ο βενιζελικός Άγιος Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος (Καλαφάτης, ο πρώην Δράμας), ο ρομαντικός αντιβενιζελικός Ίων Δραγούμης, ο βενιζελικός αρχιστράτηγος Λεωνίδας Παρασκευόπουλος, ακόμα και οι έξι εκτελεσθέντες της «Δίκης των Εξ».

Αντιθέτως, ο αμφιλεγόμενος Ύπατος Αρμοστής Αριστείδης Στεργιάδης ήταν ο μόνος που κρατήθηκε σε τόσο νευραλγικό πόστο από τους Αντιβενιζελικούς (αν και βενιζελικός ο ίδιος), προδίδοντας πιο πολύ από όλους με την τελική του στάση τον Ελληνισμό της Μικράς Ασίας.

Σαν ήρωες αρχαίας τραγωδίας... Πιότερο όλων ο Κωνσταντίνος...

Στο επόμενο τεύχος: Μικρασιατική Καταστροφή και Θέατρο Σκιών

Μας στέλνει ο Σωτήρης Χαρίδημος

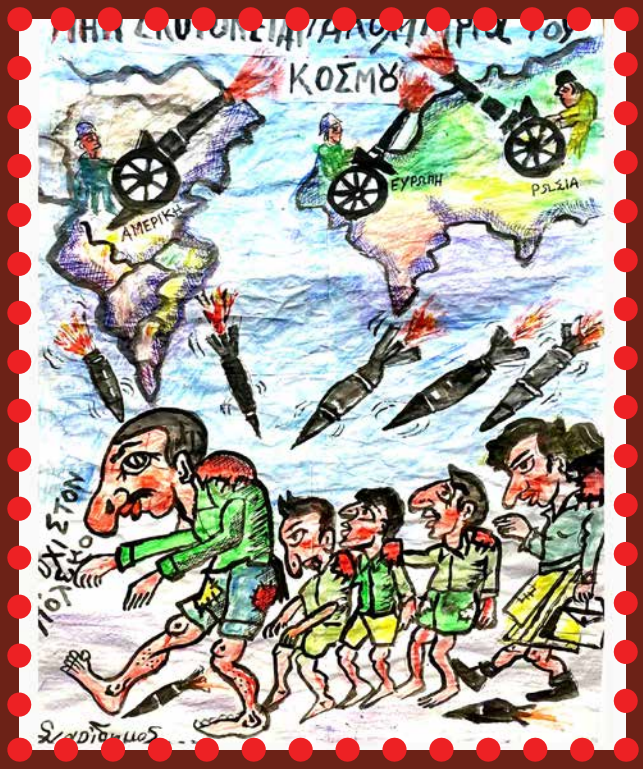

Μας στέλνει ο Σωτήρης Χαρίδημος 2.

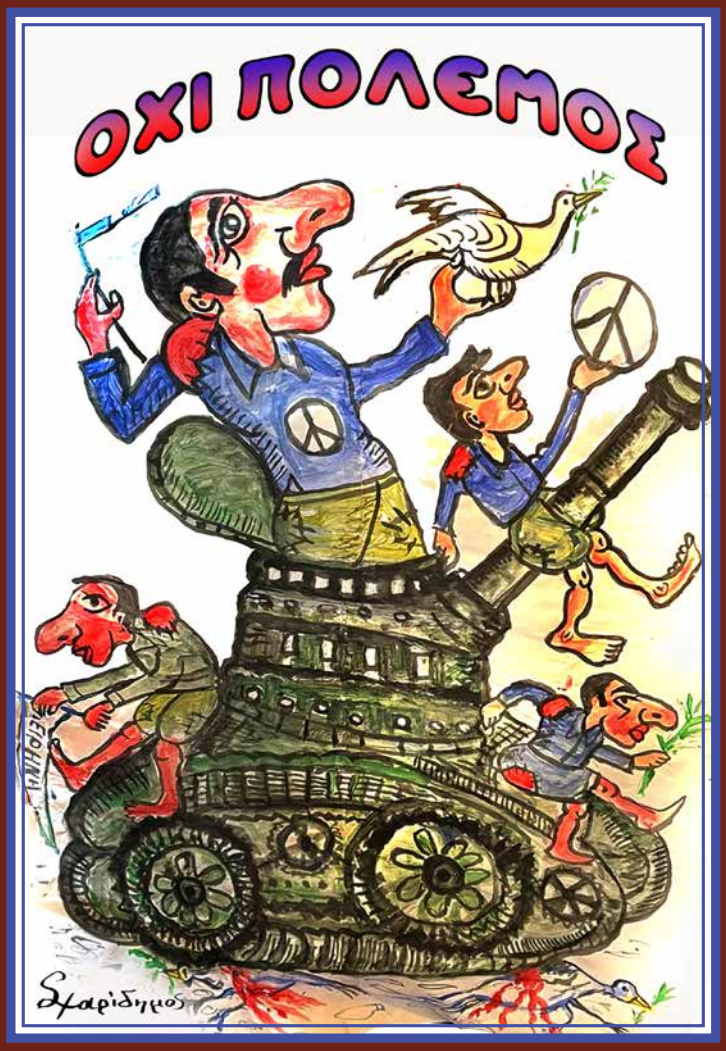

ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ ΤΑ ΜΕΡΑΚΙΑ! 1

Γελοιογραφίες του Πάνου Καπετανίδη

ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ ΤΑ ΜΕΡΑΚΙΑ 2

«ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ»

13, 20, 27 Μαρτίου & 3 Απριλίου στον Κινηματογράφο "Αβάνα" στο Χαλάνδρι

Ο λαϊκός ήρωας μικρών & μεγάλων, ο Καραγκιόζης της Οικογένειας Σπυρόπουλου μαζί με την ορχήστρα του, δίνει ραντεβού στον κινηματογράφο "ABANA", στο Χαλάνδρι, για 4 μόνο παραστάσεις!!!

ΚΥΡΙΑΚΗ 13/3, 20/3, 27/3 & 3/4 στις 12:00μ.μ..

Ο δεξιοτέχνης καραγκιοζοπαίχτης **Κώστας Σπυρόπουλος**, γιος του τελευταίου μεγάλου καραγκιοζοπαίχτη **Θανάση Σπυρόπουλου** & άξιος συνεχιστής της τέχνης του Θεάτρου Σκιών, θα βρίσκεται στον κινηματογράφο **"ABANA", για 4 παραστάσεις**, για να σκορπίσει το γέλιο, τη χαρά και τη διασκέδαση στα παιδιά μας, που το χρειάζονται περισσότερο από κάθε άλλη φορά!!!

Η οικογένεια Σπυρόπουλου, υπηρετώντας την τέχνη του Ελληνικού Θεάτρου Σκιών επί 70 συνεχή έτη, σας περιμένει να απολαύσετε παρέα τις μοναδικές παραστάσεις της!!! **ΣΙΝΕ "ABANA" Λ. Κηφισίας**

ΦΙΓΟΥΡΕΣ
ΤΑ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΑ ΔΩΡΑ
ΣΟΥΣΤΕΣ
Καραγκιόζης 8 €
Χατζηαβάτης 6 €
Γέρος 6 €
Ομορφονιός 4 €
Κρητικός 8 €
Σταύρακας 6 €
Σολομός 4 €
Βεζιροπούλα 5 €
Μεγαλέξανδρος 8 €
Μπαρμπαγιώργος 7 €
Διονύσιος 6 €
33 εκ. Σούστα παιδική αλουμινίου 5 €
Αγλαΐα 5 €
Καπετάνιος 6 €
Πασάς 6 €
Βεληγκέκας 6 €
Κολλητήρης 4 €
Πιτσικόκος 4 €
Κοπρίτης 4 €
Φίδι 6 €
Κοπρίτης με μηχανάκι 8 €
http://shop.karagkiozis.com/